

Sygn. akt V CZ 59/11

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Marta Romańska

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku Janusza C.

przy uczestnictwie Andrzeja, Anieli i Michała P.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 21 lipca 2011 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 15 lutego 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2011 r. Sąd Okręgowy uchylił postanowienie Sądu Rejonowego wydane w dniu 29 czerwca 2010 r. w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości i odrzucił wnioski oraz zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestników postępowania solidarnie 360 zł kosztów postępowania i nakazał mu uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego kwotę 772,66 zł tytułem zwrotu wydatków (pkt I); oddalił zażalenie wnioskodawcy (pkt II) i zasądził od wnioskodawcy na rzecz uczestników postępowania solidarnie 380 zł kosztów postępowania apelacyjnego (pkt III).

Orzeczenie to wnioskodawca, reprezentowany przez fachowego pełnomocnika, zaskarżył zażaleniem skierowanym do Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu. Sąd Okręgowy odrzucił to zażalenie postanowieniem z dnia 15 lutego 2011 r. uznając je za niedopuszczalne. Jako podstawę prawną wskazał art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 370 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie o odrzuceniu zażalenia wnioskodawca zarzucił rażące naruszenie art. 395 k.p.c. poprzez niewykonanie przez Sąd Okręgowy obowiązku przedstawienia akt sprawy sądowi drugiej instancji, ponadto przez błędne ustalenie, że pełnomocnik wniósł zażalenie do Sądu Apelacyjnego, mimo że środek ten złożył w Sądzie Okręgowym oraz przez uznanie zażalenia za niedopuszczalne wbrew treści art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c.

We wnioskach domagał się uchylenie zaskarżonego postanowienia i skierowania do rozpoznania zażalenia na postanowienie z dnia 25 stycznia 2011 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący ma rację, gdy twierdzi, że odrzucenie jego zażalenia jedynie z powodu wskazania niewłaściwego sądu, który ma je rozpoznać, jest nieprawidłowe. W orzecznictwie wyjaśniono już, że tego rodzaju wadliwość zażalenia, które zostało prawidłowo wniesione do sądu właściwego i jest środkiem dopuszczalnym w świetle przepisów, nie uzasadnia jego odrzucenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2008 r., V CZ 131/07, Lex nr 627271). W takim wypadku sąd, w którym zażalenie zostało złożone, powinien odpowiednio zastosować art. 395 § 1 k.p.c. i przedstawić akta albo

(przy potraktowaniu błędnie określonego adresata zażalenia jako oczywistej omyłki) wyłącznie właściwemu funkcjonalnie Sądowi Najwyższemu albo zgodnie z wnioskiem skarżącego Sądowi Apelacyjnemu, który stwierdziłby swoją niewłaściwość i przekazał sprawę Sądowi Najwyższemu stosując art. 200 § 1 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 r., I PZ 41/08, Lex nr 746166).

Zaskarżone postanowienie jednak odpowiada prawu, ponieważ z treści zażalenia, które zostało odrzucone wynika, iż wnioskodawca zaskarżył wyłącznie rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed sądem pierwszej instancji. Na taki zakres zaskarżenia wskazuje uzasadnienie żądania. Skarżący wyjaśnia, że jego sprzeciw budzi rozstrzygnięcie, którym Sąd Okręgowy „zmienił orzeczenie o kosztach w ten sposób, iż nałożył na wnioskodawcę obowiązek zwrotu kosztów w całości”, tymczasem na tle ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie „w zakresie kosztów zastępstwa procesowego winno nastąpić wzajemne zniesienie kosztów”. Ponieważ kwestionowana zmiana orzeczenia o kosztach dotyczyć mogła jedynie rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, musiało bowiem istnieć orzeczenie, które zmieniono, tym samym przedmiot zaskarżenia nie wchodzi w zakres uregulowany we wskazanym przez wnioskodawcę art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. Ten przepis dotyczy bowiem kosztów, o których Sąd drugiej instancji orzekał po raz pierwszy, a nie kosztów, które były już wcześniej przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. W rezultacie orzeczenie Sądu Okręgowego odpowiada prawu, co uzasadnia oddalenie zażalenia na podstawie art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.